

Velmi brzy došly k podivnému stvoření, jež leželo a spalo na slunci; mělo lví tělo, ale hlavu a křídla orlí – a podle toho Alenka poznala, že před sebou má velkého Gryfona neboli Noha, kterého znala z báji. (Nevíte-li, jak vyhlíží Noh, podívejte se na obrázek.)

„Vzhůru, lenochu!“ řekla Královna, „a doved' tuto mladou dámu k Falešné Želvě, která jí poví svou historii. Já se musím vrátit a dohlédnout na nějaké ty popravy, které jsem nařídila,“ a odešla, zanechavši Alenku samotnou s Gryfonem. Alence se valně nelíbil vzhled tohoto stvoření, ale pomyslíla si, že to bude celkem stejně bezpečné zůstat s ním, jako kdyby šla za onou nelidskou Královnou; a tak vyčkala.

Gryfon se posadil a protíral si oči; potom se díval za Královnou, až byla z dohledu, a nato se pro sebe zasmál. „Jak je to směšné!“ řekl napůl k sobě a napůl k Alence.

„Co je směšné?“ řekla Alenka.

„Nu ona,“ řekl Gryfon. „Je to všechno jen její fantazie; oni, víte, nikdy nikoho nepopraví. Pojdte za mnou!“

„Každý tu říká ‚pojdte za mnou!‘“ pomyslíla si Alenka, krácejíc zvolna za ním; „co jsem na světě, nikdo se mi nikdy tolik nenaporoučel, nikdy!“

Nešli dlouho, když v dálce uviděli Falešnou Želvu, sedící smutně a osaměle na malém výstupku skal, a když přišli blíže, slyšela ji Alenka vzdychat, jako by jí mělo srdce puknout.

Přišlo jí Želvy hluboce lito.

„Co ji rmoutí?“ otázala se Gryfona, a Gryfon odpověděl skoro týmiž slovy jako předtím. „Je to všechno jen její fantazie: nic ji nermoutí, víte. Pojdte za mnou!“

Došli tedy k Falešné Želvě, která se na ně podívala velkýma očima plnýma slz, ale neřekla nic.

„Tuhleta mladá dáma,“ řekl Gryfon, „by si tedy jako přála slyšet vaši historii – tož tak.“

„Budu jí ji vyprávět,“ promluvila Falešná Želva hlubokým dutým hlasem. „Sedněte si oba a ani nehlesněte, dokud neskončím.“

Oba si tedy usedli a po několik okamžiků nikdo nepromluvil slova. Alenka si pro sebe pomyslíla: „To nevím, jak se kdy může dostat ke konci, jestliže vůbec nezačne.“ Ale čekala trpělivě.

„Jednou,“ řekla konečně Falešná Želva s hlubokým povzdechem, „jsem byla skutečnou Želvou.“

Po těch slovech následovalo dlouhé mlčení, přerušované jenom občasným výkřikem „Hjkkrrh!“, který ze sebe vyrážel Gryfon, a neustálým, úpěnlivým lkaním Falešné Želvy. Alenka by byla málem vstala a řekla: „Děkuji vám, milostivá paní, za vaše zajímavé vyprávění,“ nemohla se však zbavit dojmu, že ještě něco musí přijít, tak seděla tiše a neřikala nic.

„Když jsme byly malé,“ ujala se konečně Falešná Želva znovu řeči, poněkud klidněji, ač ještě tu a tam zavzdychla, „chodily jsme do podmořní školy.“

„Proč ‚podmořní‘ – říká se podmořská,“ řekla Alenka.

„Může se říkat podmořní, když se může říkat námořní,“ řekla Falešná Želva hněvivě; „vy jste opravdu velmi tupá!“

„Měla byste se stydět, že nepochopíte takové jednoduché věci,“ dodal Gryfon; a oba seděli mlčky a hleděli na ubohou Alenku, která by se byla nejraději do země propadla.

Konečně řekl Gryfon Falešné Želvě: „Tak jen dál, starý brachu! Nespoteřuj na to celý den!“ A Falešná Želva pokračovala těmito slovy:

„Ano, chodily jsme do školy pod mořem, ač se vám to nechce věřit — —“

„Nikdy jsem neřekla, že se mi to nechce věřit!“ přerušila ji Alenka.

„Řekla,“ pravila Falešná Želva.

„A mlčte!“ dodal Gryfon, dříve než Alenka mohla opět ústa otevřít. Falešná Želva pokračovala:

„Dostalo se nám toho nejlepšího vzdělání – ba chodily jsme do školy každý den — —“

„Já jsem také chodila do školy denně,“ řekla Alenka, „a moje sestra byla v pensionátě. Tak nemusíte být tak příliš pyšná.“

„A byly tam také mimořádné předměty?“ otázala se Falešná Želva poněkud úzkostlivě.

„Ano,“ řekla Alenka, „franština a klavír.“

„A prádlo?“ řekla Falešná Želva.

„Zajisté že ne,“ řekla Alenka s nevolí.

„Ah! – to nemohl být žádný dobrý pensionát,“ řekla Falešná Želva se značným ulehčením.

„To v našem jsem měly na konci školního účtu: ‚franština, klavír a – prádlo – mimořádně.‘“

„Toho jste mnoho nemohly potřebovat,“ řekla Alenka, „když jste žily na dně mořském.“

„Já si to také nemohla dovolit brát,“ řekla Falešná Želva s povzdechem; „já měla jen povinné předměty.“

„A které předměty byly povinné?“ otázala se Alenka.

„Nu, v první řadě ovšem čpění a spaní,“ odpověděla Falešná Želva; „a pak různé druhy počtů, jako trojčení, čtveračení, zlomeniny a podobné. Ve vyšších třídách tomu říkali ‚motyka‘.“

„Proč ‚motyka‘?“ odvážila se Alenka otázky.

Gryfon zvedl obě ruce v údivu. „Co! Ani to nechápete?“ zvolal. „Doufám, že víte, co se dělá s motykou?“

„Ano,“ řekla Alenka. „Kope.“

„No tak,“ pokračoval Gryfon; „a jestliže potom nevíte, proč se těm vyšším počtům říká motyka, pak musíte být úplně blbeček.“

Alenku to nepovzbudilo, aby v této věci kladla další otázky, obrátila se tedy k Falešné Želvě a řekla: „A co jiného jste se učili?“

„Nu – tak tu byla za prvé mysterie,“ odpověděla Falešná Želva, odpočítávajíc předměty na svých ploutvích, „– mysterie stará, střední a nová – a pak mořepis; – a pak různé druhy krášlení; učitelem krášlení byl starý úhoř a ten přicházel jednou týdně a učil nás také lisování a natahování.“

„Jak jste to dělali?“ řekla Alenka.

„Mně je to těžko předvést,“ řekla Falešná Želva, „jsem na to příliš tuhá. A Gryfon k němu nechodil.“

„Neměl kdy,“ řekl Gryfon, „já bral klasické předměty. Učil nás starý červotoč.“

„K tomu já nechodila,“ řekla Falešná Želva s povzdechem; „říkali, že učí látanině a brečtině.“

„Ano, brečtině, brečtině,“ řekl Gryfon, a tu opět povzdechl on, a obě stvoření skryla tváře do pracek.

„A kolik hodin denně jste měli?“ zeptala se Alenka, rychle měníc předmět hovoru.

„Tak první den to bylo deset hodin,“ řekla Falešná Želva; „druhý den devět, a tak dále.“

„Jaký podivný rozvrh!“ zvolala Alenka.

„Říká se jim hodiny,“ poznamenal Gryfon, „protože se s nimi na konec *hodí*.“

Tato myšlenka byla pro Alenku tak nová, že se nad ní na chvíli zamyslela, než položila další otázku. „A to tedy jedenáctý den muselo být prázdné?“

„Ovšemže bylo,“ řekla Falešná Želva.

„A jak to potom bylo dvanáctého dne?“ pokračovala Alenka zvědavě.

„Tak to už je dost o těch hodinách,“ přerušil je Gryfon rozhodným tónem; „povězte jí teď něco o hrách.“